

ΕΣΗΜΕΡΙΣ ΗΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι είκοστόν ἀριθμώμεν χρόνον
μέσα στην κλανήν γήν τών Παρθενώνων.

Καινούριος χρόνος ένδεκα χίλια κι ένιακόσα,
δλο γιά τήν Ανόρθωσι θα περνοδίν'ή γλώσσα.

Μάη του μήνος έφτά,
πανηγύρια ζηλευτά.

Έκατόν έβδομηντα και χίλια,
παπκρούσιαι, μωσκιαις, χμορηλί κ.

**Χορεύονται χοροί
ντόπιοι και λιγυροί.**

Π. — Έπήγες στ' Ανθεστήρια;

Φ. — Πήγα, κρασοπατέρα.

Π. — Και δέν μου λές, βρέ Φασουλ'η, σάν τειδες έκεί πέρα;

Φ. — Είδα χορούς Έλληνικούς, γάδαρα ζεπετάλωτε,
που δέν τους είδα κι Έλλοτε.

Π. — Είδες τόν Μωρατίτικο;

Φ. — Είδα τόν Μεγαρίτικο.

Π. — Είδες τόν Ρουμελιώτικο;

Φ. — Είδα και τόν Νησιώτικο.

Π. — Άμμ' είδες, βρέ, και τόν συρτό;

Φ. — Τόν είδα, Περικλέτο.

Τώρα χορούς Έλληνικούς καθένκς χορευέτο.

Τί νέος κόσμος φωτεινός,
που χάσκουν άγελαιτοί...
άμμέ κι ό Καλαματιανός
έκνετος τί σου λέει.

Χορός έδω, χορός έκεί,
σκιρτούν Στρατοί και Στάλοι,
δράσις παντού χορευτική,
χορεύ'ή πλάσις δίη.

Ό κόσμος άφουνίζεταί,
ό κόσμος γαι, κνιζέταί,
ό κόσμος συγκινεταί
κι από παλμούς δονεταί.

Πνευμα χορών Έλληνικών στην πλάσιν έπιπνέει,
κι όι Φράγκοι καταπλήσσονται και μένουν κευηατοί.
Πάει τό βλλς και τό μπιστόν, μά πάει κι 'ή μας, ούρα,
κι 'ή Δύσις έχει σήμερα πολύ μεγάλη φοδρα.

Άντίο, Φράγκικοι χοροί...
άλλαξαν πλέον οι καιροί,
δέν είμαστε σάν πρώτα.

Έγχώριος παντού χορός,
κι 'ίσως ή Δύσις σοβαρώς
μας στείλη καμμιά νότα.

Πάνε, καμύμενε Περικλη, καθορίλας και λανομάδες,
τόρα χορούς Έλληνικούς διψούν Έλλήνων παιδες.
Τώρα μέ τά λαλούμενα ταυτά μας ζεκουφάινονται,
τόρα λεβέντακς στέικου,
νεράδες που δέν φαίνονται
χρυσά στεράνα πλέκου.

Σήμερα δέν ζαλιζονται
και μήτε στροβιλίζονται
μέ Φραγκικούς στροβίλους.

Τώρα τους βλέπει λιγυροί,
κι δέν δανκίζονται χορούς
από τους αλλοφύλους.

Τώρα χορεύουν τὸν συρτὸ καὶ τὸν Καρσιλαμᾶ,
καὶ τοῦτο, Περιλέτο μου, μὲγάλως τοὺς τιμᾶ.
Τώρα χορεύουσε χορὸ λεθέντικο κ' ἀντάμικο,
ξέρου τὸν Σκαρπαθιώτικο, μὰ ξέρου καὶ τὸν Τζάμικο.

'Ανθεστήρια δικά μας... τί πανηγυρὶς μεγάλη
μὲ κουλέρ λοκάλ δικό μας, ὅπως λέγουσε κ' οἱ Γάλλοι.

'Ανθεστήρια μὲγάλα,
Περιλέτο μου κεφάλια,
τοῦτ ἀ φέ δικά μας, ντόπια...
βάλετε φωτὰ ἴστα τόπια.

'Ανθεστήρια τρελλά,
Περικλῆ κρεμαντάλα,
τοῦ διδάσκονται πολλὰ
σωφρονούντες νουνεχτεῖς
τῆς τρεχούσης ἐποχῆς.

'Ανθεστήρια μ' ἔλπιδες,
Περικλῆ φαρμακοῦτη,
ὅτι δὲν θὰ πᾶν ἴστην Κρήτη
τῆς Τουρκίας οἱ Καδῆδες.

'Ανθεστηρίων τελετῆ,
ὄρε ἴστα γένεκα τοῦ Κατῆ,
ὄρε, ξυλένης δλάμη,
καὶ ἴστου Σεγουλισάμη.

Σῆμα καὶ κτύπα δυνατὰ τὸ ντόπιό τὸ νταουλι,
ν' ἀρπυνησθῶν ἐλευθέροι, ν' ἀρπυνησθῶν καὶ δοῦλοι.
Μέσα ἴστη ἀνορθώσεως τὰ σπέρματα τὰ γόνιμα
κυττάλω ν' ἀνορθώνεται καὶ τοῦ χοροῦ τὸ φρόνημα.
Μέσα ἴστη ἀνορθώσεως τοὺς χρόνους τοὺς γόνιμοι
ἀνορθωμένοι γιὰ χορὸ κυττῶ καὶ τοὺς φρονίμοις.

Χορεύετε, χορεύετε,
κ' ἄς πᾶη γὰ κουλέρτα
καθέννας θεομιμάρης.

Κι' ἄς βασιλεύη πανταχοῦ
τοῦ Βασιλείου τοῦ πτωχοῦ
ἢ λεθέντικῆ κ' ἢ χάρις.

'Στὸ Ζάππειον παρθέναις
βλέπω χειροπιασμέναις
ἀρχαῖκᾶ ντυμέναις.

Ρόδα τὰ μάγουλά των,
ἀσπρα τὰ πέδιλά των,
κ' ἔλο τῆς χαιρετῶ
καὶ τῆς χειροκροτῶ.

Γελά σας, καλὰ κορίτσια...
χαρὰ ἴστο πανηγυρὶ σας...
κ' ἔγω γιὰ τὸ χετῆρι σας
θὰ βγῶ ἴστα τρυφερίτσι.

"Ανθια γιὰ σας φωνάζω,
ἀνθια γιὰ σας τινάζω,
ἀνθια, μωσχιας, μπουμπουκια,
διεβόντρου μου κουλούκια.

Μὰ καὶ σύ, βρε πατριώτη,
κοπελούδαις χειροκροτεῖς,

ὅπου σέρνουν τὸν χορὸ
σὰν τὸ κρῦτὸ νερὸ.

Πᾶν τὰ ξένα, βρε κανάγια,
πάνε τὰ φουτ-μπόλ, τὰ τσάγια,
πάνε καὶ τὰ πρέ μιντζά.

Τώρα χάριμ' Ἀνθεστηρίων
μὲ ρυθμοὺς χορῶν πατριῶν
καὶ μὲ τόση λεθέντικᾶ.

Χόρεψε χορούς μὲγάλους,
Περικλέτο, καὶ τοὺς μπάλους
ξέγνα τοὺς ἀλλοδαπούς.

Πᾶνε πῖθηκοι καὶ νάνοι,
καὶ κανεῖς σὰν πρὶν δὲν πᾶνεῖ
τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεπούς.

'Ανθεστήρια χρυσᾶ,
ὅπου δείχνουσε χρυσὸ μου,
νέα κάλλη περισσά
τῆς φυλῆς τῆς καλλισώμου.

"Αλλαξε τὸ ροζικό μας,
σέρνομε χορὸ δῖαο μας
τοῦτ ἀ φέ κ' ἀπολυμάν.

"Ἦθη ντόπια κ' ἔχι ξένα...
σύρτε ἴστο χορὸ κ' ἔμένα...
ὄγλῆμάν, κ' ἄμην ἀμάν.

Γελῶντες μὰς κυττοῦν
προπάτορες πολλοί,
τώρα μὰς χαιρετοῦν
κλέφταις κ' ἀρκατωλοί.

Τὰ χέρια των βλογοῦν
κάθε γερῆ πατοῦσα,
καὶ γύρω μὰς σφριγοῦν
ἢ λεθέντικᾶς τοῦ Τούσα.

Τώρα κ' ἡ Πατρις γυρίζε πρὸς τὰ πρῶτα μεγαλειᾶ,
τώρα τοὺς συρτοὺς διδάσκου τὰ χοροδιδασκαλειᾶ.

Τώρα, σκέλεθρο κυρτὸ
Βασιλείου ζηλευτοῦ,
θὰ κυττᾶς καὶ φριττοῦ
νὰ χορεύουν τὸν συρτὸ.

Θὰ λείψουν τόσα λούσα, σουπέδες, καὶ μὲγάλοι
χρυσοκαυθάρων μπάλοι.

Δὲν θὰ χῶμε γιὰ μπάλους διαπᾶνας ἀκριβάς,
τώρα τὸ πᾶν ἀπλότης,
τώρα συρτὸς λιτότης,
κρᾶσι καὶ πορτοκάλι καὶ σπητικὸς χαλθᾶς.

Π.— Κι' ἔγω, καίμηνε Φασουλή,
ποτὲ χορὸν πολυτελεῖ
δὲν θὰ σῆς κᾶνω τοῦ λοιποῦ.

Λούσα κανεῖς δὲν θὰ τιμᾶ,
καὶ μόνο γιὰ Καρσιλαμᾶ
θὰ σέ φωνάζω ποῦ καὶ ποῦ.

'Εμπρός λοιπόν, βρε Φασουλή, κ' ἄς χορευθῆ κ' ὁ Χιώτικος,
γούμα χορὸς ἀλλοιωτικος.

*'Ας χορέψουμε, κορίτσα, τῶν ματιῶν μας χάρματα...
ὄχονος καὶ τούμπου τούμπου... φέρτεν τὰ σιμάματτα.

*Ὀχ' ἴψυγέ μου, τείνει τοῦτο!
ἄς βαρέσῃ τὸ λαοῦτο,
ἄς βαρέσῃ κι' ἡ λαντέρνα,
κι' ἄς ἀνάψῃ κάθε φτέρνα.

Κάτω' στὸ γυαλό, κάτω' στὸ περιγιάλι,
κάτω' στὸ γυαλό, κοντὶ,
ἔγιν' ἕνα πατιρντί,
σύγκρουσις μεγάλη.

Κάτω' στὸ πέλαγος ἐκεῖ
ἔκαναν γι' ἀσιελήκι
μὰ σύγκρουσις συμβολικὴ
ἡ Δόξα μὲ τὴν Νίκη.

Τοῦ χοροῦ γνωστὰ τραγουδιὰ μὲ Μιαγιάτικα λουλούδια.

Φ.— Σ' Ἑλληνικοὺς χοροὺς πηδῶ
μὲ φτερωμένο πόδι,
καὶ τραγουδιάκι τραγουδιῶ
τὰ μάλιστα δημῶδη.

Μίς' σ' τῆς Παιδείας τὸν μπαζὲ χοροπηδῶν ἡ Μούσαις
μαζὶ μὲ τὸν Ἀλεξάνδρῃ σακρανοποαρούσαις,
καὶ τὴν περίσισα χάρι των κανένας δὲν τὴν φθάνει...
τῆς Ἀθηνᾶς τὸ φέρεμα, τῆς κέρως τὸ φουστάνι,
πέντε ραφτάδες, Ἦνα μου,
νὰ ζῆς, Ἀλεξανδρίνα μου,
πέντε ραφτάδες τύραφταν καὶ πέντε μαθητούδια,
κι' ὁ Μιστριώτης, κρῖνε μου,
νὰ ζῆς, Ἀλεξανδρίνε μου,
κι' ὁ Μιστριώτης ἔκοβε γιὰ μαλλιχρούς λουλούδια.

Τὸ μακλό μας ὄριον
μὲ χορὸ καινούριο
σήμερ' ἄς γενῆ...
μαῦρο γεμενί,

σάλτα π' ἀνάθεμά σε,
τὰ πόδια μὴ λυπάσαι.

Καίθεῦο τὴν ἀρίδα μου
καὶ ψάλλω τὴν Πατρίδα μου,
ποῦναί τοῦ κόσμου δίλημα...
ὄχι τὸ νεραντζορίλημα...

Συρτοὺς χορεύουν κι' Ἵπουργοί
χωρὶς καμμιὰ φανάκη,
χορεύουσι κι' οἱ γεωργοί
μαζὶ μὲ τὸν Μπενάκη,
κι' ὄλοι τοῦ ἴ. ἐν: Μανώλαρε,
' πῆρε βοριὰς κι' ἀμύλαρε.

Π.— Ἔχετε γελά, ψηλά βουνά, καὶ σετς, ψηλαῖς ραχοῦλαις,
ἔχετε γελά καὶ σετς Ρωμηῶν ἀθάναταις ρεμούλαις.
Κυττάζω τὴν Πατρίδα μου χορευτικὴν Μανιάδα,
ποῦ τέτοια σὰν καὶ σήμερ' ποτὲ δὲν τὴν ξανάδα,
καὶ πέρ' ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο κι' ἀπὸ τὸν Ψηλορείτη
νέους χοροὺς Ἑλληνικοὺς φωνὴ διακηρύττει.

Φωναῖς γεμάταις μέταλλα
Ρωμηῶν ἐξάπτουσι ὀστρον
μ' ἄνθη καὶ ροδοπέταλα
παρθενικῶν κακίστρων.

Τὸ λέν οἱ κοῦκοι' στὰ βουνά κι' ἡ πέριδικς' στὰ πλάγια
πὼς τῆς Διπλῆς ὁ Κρητικὸς τῆς ἔχει κάνει μάγια,
ὅμως κι' ὁ πετροκότυρας σιγὰ σιγὰ τὸ λέει
πὼς' στὴ Βουλὴ τὴν τακτικὴν δὲν θέλλουσι ἀγελαῖοι.

Ὁ Κρῆς χορεύει τὸν Κρητικὸ μὲ τὸν πιστὸ του γραμματικὸ.

Β.— Ἐλα, Μακρωνωνάκη μου, κι' ἐμεῖς οἱ θεὸ μας πάλι
νὰ σύρωμε τὸν Κρητικὸ, τὸν δόλιο Πεντοδάλη.
Χίλια κελῶς σε' ἔρηκαμε, χίλια καὶ θεὸ χιλιάδες,
κι' οἱ κάμποι μὲ τὰ λουλούδια καὶ μὲ τῆς πρασινάδες